

т'

Горд, почти бос по паважа, вдигнал вестника високо в ръка.

Лявото палче се подава изпод платнената обувка, а петата на десния крак също прозърта и събира прах от слънчевия тротоар на Варанаси, докато дванадесетгодишният Горски подтичва от Централното индуистко училище за момчета по път за вкъщи. Десетина приятелчета подтичват с него и викат радостно – щяха да се похвалят на майка му. Тя щеше да се зарадва и може би да ги почерпи с нещо вкусно.

Пишат за него във вестника!

Преди седмица беше спасил децата от горящия автобус. Въпреки пламъците и смрадта, той разби прозореца и успя да измъкне осем от по-малките момчета. Всичките оцеляха, а той остана с огромен белег от изгарянията – по половината врат, част от бузата и ухото от лявата страна. Като лизнат от огъня за цял живот.

Въпреки това усмивката изгря на лицето му и не слезе никога повече.

Всички му го казваха, всички се радваха на тази усмивка.

Споменът за тичането с вестника нахлу в главата му в тоя момент. Пипна се по врата и после по устата – белегът си го имаше, усмивката – за първи път не.

- Спасил си осем човека и какво? Само това ти е в главата. Истории от преди трийсет години! А аз от какво имам нужда някога попита ли? – тъкмо беше казала жена му.

- Но това са осем... - беше се опитал да се възпротиви Горски.

- Не ме интересува какво са били. Интересува ме какво е сега! Омръзна ми! Животът ти се върти около това. Животът ти е спрял тогава! Ти не живееш сега!

- Аз не живея сега – повтори Горски – сериозно, замислено.

После се усмихна.